

Совина Порадня

— Друже, вітаю тебе в моїй лісовій Порадні! Якщо тобі знайоме відчуття страху й часом важко з ним упоратися, тут ти знайдеш трохи підказок і цілющих рецептів.

Дітлахал

Як гадаєш, Тарасик тривожився, коли вперше прийшов до школи?

Певно, що так! Він навіть з'їв букет для пані Кенгуру!

Коли ми дуже хвилюємося, то стаємо неуважними й часом робимо дурниці. Можемо випадково розбити горня, прохромити чиюсь кульку чи наступити на лапу.

Від того починаємо ще більше тривожитися. І так може тривати довго...

Як же бути? Уяви, що не лише ти піддаєшся страху. Якщо потрапляєш до нового гурту — у садочку, школі чи на спортмайданчику — подумай, що іншим дітям так само може бути ніяково серед незнайомців. Спробуй знайти з-поміж них когось із приязним поглядом і подружитися. Навіть якщо не вдасться з першого разу, не слід засмучуватися. Головне, самому виявляти приязнь — і обов'язково знайдеш собі друга.

Дорослим

Страх нового колективу поширений не лише серед дітлахів. Щоб зменшити тривожність, варто спробувати таке:

- заспокоїтися дорослим (адже емоції легко передаються: нервується мама чи тато — нервується дитина);
- заздалегідь поговорити з дитиною про зміни, які на неї чекають, акцентуючи увагу на нових можливостях: здобути друзів, навчитися чогось цікавого, розвинути свої вміння й розкрити таланти;
- познайомити з новим середовищем, розповісти про розпорядок дня і правила поведінки;
- поділитися власними історіями: як ви долали подібний страх і знаходили друзів, яким чином захищалися від кривдників;
- у жодному разі не залякувати дитину словами: «От у школі тебе навчать... (дисципліни, чемності тощо)»;
- виявляти розуміння та готовність вислухати дитину, перейнятися її проблемами, адже емпатія — наче чарівна пігулка — здатна зменшити чи навіть подолати страх і зміцнити ваші стосунки.

— Тоді ти перший будеш жмурити, а ми ховатимемось, — запропонувала Льоля.

— Гарзд, — погодився Кость, повернувшись лицем до дерева. Спершу він порахував подумки до десяти, прислухаючись до шурхоту й кроків. А потім розплющив очі й додав:

*Один, два, три...
Темряву лови!*

Льоля сховалася в щілині трухлявого пня. Вона чула, як у складках кори ворухнуться лісові мурашки, як вигризають ходи короїди, як під її лапами розсипається на пил стара деревина. А ще чула, як голосно б'ється її серце: бах-бах-бах. Аж у вухах пульсує...

— Спіймав темряву! — вигукнув Кость їй над вухом.

— Ой, чого так швидко? — мовила Льоля, вилазячи з укриття.

— Ти надто голосно дихала.

— Звичайно. Бо мені було страшно. Я ж сиділа в такій темряві, що не бачила навіть власного хвоста!

— Ха! Хвоста вона не бачила! Якщо не бачиш чогось очима, можеш дивитися вухами. Чи ротом — як ми, лилики, випускаючи звук, що його не кожен почує. Ультразвук! А миші вміють бачити навіть шерстю!

— Ти такий розумний, ось і шукай всіх шерстю! — Льоля похнюпилася.

— Та не ображайся. Ходи разом зі мною шукати друзів, — лилик підбадьорливо погладив дівчинку крилом.

Льоля усміхнулася, нагостривши вуха.

— Спіймала темряву! — вигукнула мишка, продираючись крізь зарості ожини.

— А хто там сидить? — пошепки спитав лилик, лопочучи крильми над Льолею.

— Це Вась. Я почула, як він длубається в носі.

— О, це вже рівень! — Кость вочевидь був втішений.

— Ха! Ще трохи й навчуся бачити шерстю!

КОЛИ ДЛЯ ВСІХ Є МІСЦЕ ПІД ПАЛЬМОЮ

Дитячий садок — то найбільш гамірна місцина в Горішкових Плавнях. Якщо вам надто тихо й спокійно — сходите туди, і у ваших вухах довго лунатимуть голоси білочок, сов, коней, мишей, зайців та іншої малечі нашого лісового містечка. Той гамір витікає з усіх вікон, дверей і щілин, і нема на те ради! Малюки бігають, стрибають, літають, повзають, регочуть, плачуть і просто кричать (інколи без причини). Архітектор пан Сич тому й збудував садочок круглим:

набагато зручніше гасати, коли немає гострих кутів, еге ж? Вихователька час від часу влаштовує фізкультхвилинки: десять кіл малюки гасають, а потім падають на килим із яскравими подушками у формі екзотичних тварин — слонів, тигрів, левів, жирафів, кенгуру... — і відпочивають. Або сідають за столики й спокійнесенько малюють.

Та кенгурятко Кіко не хоче ані бігати, ані стрибати, ані малювати. Навіть із друзями гратися не хоче. Знуджено тиняється туди-сюди та й по всьому. Хоча зачекайте...

— Хто знову погриз папороть у вазоні?! — суворо спитала вихователька.

Запала тиша. Кіко ступив крок уперед:

— Напевно, я...

— Якщо ти голодний, ходімо на кухню, — вже лагідніше проіржала вихователька пані Кобила.

ЗЕЛЕНЕ СВЯТО

Лісове містечко мерехтіло салатовими вогниками й гірляндами. Підвісні мости між дуплами хиталися від хвилювання й очікування, миготіли зеленими стрічками й прапорцями. А Трикутна школа й Круглий садочок стали такими зеленими, що дерева засоромилися й скинули свої перші червоногарячі листочки.

Зелене Свято — дуже особливе для горішкоплавців. Воно відбувається на заході сонця третьої неділі вересня й збирає всіх мешканців біля Лісової сцени, щоб поспівати пісень із зеленими, салатовими й смарагдовими словами й попрощатися з бабиним літом. Запрошуються почесні гості з усіх усюд: жаби, коники, світлячки, змії, черепахи..., а також туристи-папуги й крокодили з далеких країн. Одне слово, усі зелені. У зеленому. Співають про зелене. І п'ють зелене смузі.

— Я не піду на сцену! — заявив вовчик Буць під час генеральної репетиції.

— Що-о-о-о?! — звели на нього погляди всі школярі першої та другої змін.

— Чому? — здивувалася пані Кенгуру.

— У мене хвіст відвалився!

— Який хвіст? — поцікавилася Марта, зазираючи вовчику за спину.

— Крокодилячий! — мало не завив Буць.

— Ох! — сплеснула лапами пані Кенгуру. — Ну то давай його пришиємо...

— Він загубився.

— Ой! — не стрималась совочка Крапочка. — Ну то давай його знайдемо...

